

ת"פ 21744/10 - מדינת ישראל נגד יס - נוכח

בית משפט השלום בקריה גת

20 דצמבר 2017

ת"פ 21744-10-16 מדינת ישראל נ' ס

בפני כב' הסגנית נשאה נגה שמואלי-מאיר

ה הנאשם

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוז לירן פריג' - נוכחת

נגד

הנאשמים

יס - נוכח

ע"י ב"כ עוזם מקלר - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) הכולל שלושה אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, נטען כי ביום 28.09.2016 בשעה 14:30 בסמוך לכך, עבדה המתלוונת - שבמועד הנកוב הייתה בת זוגתו של הנאשם מזה כתשעה וחודשים - במקום שבוטה במאפייה ב---. בנסיבות אלו, ולאחר שה הנאשם התקשר אליה אך היא לא ענתה, הלה הגיע למקום ודרש ממנו לצאת החוצה. בהמשך, ולאחר שהמתלוונת התעלמה מה הנאשם, הוא ניסה לפתח את דלת הכניסה שהייתה נעולה בקordon ומישלא עליה הדבר בידו, הוא בעט בה. או אז, עבדת אשר שהטה במקום (להלן: "ל") צעקה לעבר הנאשם: "מה אתה עשה?", והוא בתגובה איים עליו באומרו "תשתחמי, אני אזכיר אותך". לאחר מכן, הנאשם בעט בחזקה בדלת הכניסה והצליח לפתח אותה.

בהמשך למקרה לעיל, הנאשם נכנס למקום והחל להשתול ולהפוך את הסחורה שהיא היה במקומות: קרטונים עמוסים מאפים ועגלת עוגות, ובכך גרם לנזק ניכר הנAMD בסך של עד אלפי ל"י. עוד בהמשך, איים הנאשם על המתלוונת באומרו: "תזהרי, אני אהרוג אותך, כוס אימה שלך".

באישור השני, נטען כי ביום 14.10.2016 בשעה 02:35 בסמוך לכך, בילתה המתלוונת עם חברותיה בחוף "דיליה" באשקלון, בסמוך למסעדה שהיא הייתה במקום. בנסיבות אלה, הנאשם שלח לש' חברתה של המתלוונת, מסרונו ובו כתב לה: "יש לי 100 אנשים שמעו הכל פינהה אומרים לי בדיק איפה מ[הטעויות במקור]". בהמשך לאלה, הנאשם הגיע למקום בעודו מחזיק בסכין, וביקש לשוחח עם המתלוונת. וכך, במסגרת זו, ביקש הנאשם משל' שתבקש מתלוונת לצאת החוצה מבלי שתאמר לה שהוא ממתין לה בחוץ, אולם שלא סירבה לבקשתו.

ה הנאשם המשיך להמתין בחוץ, ובהמשך יצא מהמסעדה של' ואור, גם היא חברתה של המתלוונת. או אז, הנאשם ביקש לדבר עם של', אולם אור לא הסכמה לכך. בנסיבות אלה, החזיק הנאשם בסכין. לאחר מכן, משיצאה המתלוונת, איים עליו הנאשם באומרו: "עכשו את הולכת הביתה, עכשו". אור אמרה לנאם כי המתלוונת לא תלך איתו, והוא בתגובה צעק על אור: "אל תתערבי".

עמוד 1

עוד ובנסיבות המתוירות ומשהוועקה משטרה למקום, הנאשם נמלט. בהמשך, כשהגינו שוטרים לחצר הבית, הנאשם הבחן בנידת המשטרה ונמלט, בכך שידל געל חומת החצר.

באיםום השלישי, נטען כי ביום 12.09.2016 בשעה 13:30 או בסמוך לכך, עת עבדו ייחדי בקייטרינג ---- ראה הנאשם את המתלוננת משוחחת עם אחד העובדים, וכעס עליה בגין כך. בהמשך למතואר, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שבעת ברגלה.

2. הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודהתו זו הורשע בעבירות של **איומים (3 עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **היזק לרכוש בمزיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **החזקת סכין**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; **הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; **ותקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

כאן יעיר, כי באישום השני, נטען כי "במעשי המתוירים לעיל, תקף הנאשם את אור, בנגד הסכמתה ושלא כדין". דא עקר, נדמה כי סעיף זה נותר עומד על כנו לאחר תיקון כתוב האישום אך מחמת טעות, שכן אין בסעיפי החיקוק והונשין; הטעות שבאישום השני, לא מioחות לנאשם כל עבירה של תקיפה. משכך, ברוי כי בית המשפט לא יתייחס לאמור בסעיף 9 באישום השני.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקרים מאת שירות המבחן, ובתוספת המלצה להורות על הארכת המאסרים המותנים התלוים נגדו, לצד השתת ענישה בדמות צו של"צ, צו מבנן והתchingות. מטעמים של צנעת הפרט לא עולה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקרים האמורים, מלבד אותם נתוני הרלוונטיים לשאלת העונש, שלאיהם ATIICHES בהמשך.

5. מchoות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 19.11.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. **טיוני הצדדים (עיקרי הדברים)**

6. בא כוח המאשימה פירט את מעשיו של הנאשם ועמד על הנסיבות המכחים שנלוואו אליו. בהמשך, הלה עתר לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כל אירוע, אולם טוען כי ככל שבית המשפט ימצא לקבע מתחם עונש כולל, כי אז לטענתו הוא צריך לנוע בין 18 ל- 24 חודשים מאסר בפועל. וכך, מבלי להתעלם מהתשיקר שהוגש בעניינו, עתר התובע להשית על הנאשם עונש בגין המתחמים הנטען, לצד קנס ופיצוי. באשר למאסרים המותנים, טוען כי בשים לב לכמה העבירות שבנה הורשע הנאשם באירועים השונים, הרי שארף אם יקבע כי מכלול מעשיו מהווים "אירוע" אחד, עדין ומשלא מתקיימים תנאים של סעיף 85 לחוק העונשין - הופכים מאסרים מותנים אלה לחבי הפעלה, ואוותם, כך לטענת בא כוח המאשימה, יש להפעיל במצטרב לעונש המאסר שיגזר.

7. מנגד, בא כוח הנאשם טוען כי בשים לב לעובדה שהמאסרים המותנים הושטו על הנאשם בגין מסכת עברינית אחת; בעוד שגם בתיק שבגינו הוא נותן את הדין ביום, עסוקין בנסיבות המהווים אירוע אחד - הרי שהמאסרים המותנים התלוים וועודים נגד הנאשם, ובנגוד לטענת המאשימה, אינם חבי הפעלה. גם לגופו של עניין, הסגור הסכים למתחמים שנטען על ידי המאשימה, אך טוען כי במקרה הנדון יש לסודות מהם לפחות, תוך הארצת המאסרים המותנים. את עיקר יהבו בעניין זה, מיקד הסגור, בין היתר, בהליך השיקומי שעבר הנאשם; נסיבות חייו

המורכבות; התקופה הארוכה שבה שהה במעצר; וגילו הצעיר. לאור כל אלה, ובסיכום של דברים, נטען כי לא יהיה זה מידתי להחזיר את הנאשם אל מאחורי סורג ובריח.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחונה", הביע חרטה על מעשיו וקיבול עליהם אחראיות. כמו כן, הלה הפנה להליך הטיפולי שעבר במסגרת שירות המבחן וטען כי הוא רוצה "לקחת את החיים שלו בידיים".

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה, אדרש למחוקת שנתגלעה בין הצדדים בשאלת אם יש לראות מכלול מעשיו של הנאשם כ"איורע" אחד או שמא המעשים המוחסינים לו בכלל אישום מהווים "איורע" נפרד.

בעניין זה, לאחר שנתי דעתו ל"מבחן הקשר הדוק" ויתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'ابر נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "ענין ג'ابر"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "ענין דלאל"); ע"פ 3164/14 **גיא פון נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)) - מצאתי כי חurf העובדה שבין איורע לאיורע מفرد פרק זמן של כשבועיים ימים, עדין קים ביניהם אותו "קשר הדוק", ומכאן שיש לראות בהם כ"איורע" אחד. דברים אלה אמוריםabis לשים לב לעובדה שעיקר העבירות בוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למפלוננט (כאשר ברוי כי גם האIOS על ל' והיהזק לרכוש במקום העבודה של המתлонנת אך נלווה לעבירות שבוצעו נגד האחונה), כך שלמעשה נדמה כי בפנים מסכת עברינית אחת של עבירות אלימות בתחום התא הזוגי, אשר נפרשה על פני פרק זמן של בחודש ימים.

בהינתן אלו, לאור כך שעסקין במעשי אלימות שכונו לפני אותה המתلونנט, במסגרת מערכת יחסים אחת, ושנפרסו על פני פרק זמן של בחודש ימים, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהם קשר הדוק וכי ראייה בכל אחד מהם כאיורע נפרד שעומד בפני עצמו מלאכותית במידה רבה (ראו והשו בעניין זה פסק דין של בית המשפט המחוזי בbear שבע בתפ"ח (מחוזי bear שבע) 10-04-04-7848 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמןם לצד עבירות אלימות דבר גם בעבירות מן שבוצעו בתוך המשפטה, אך הרצינול העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן,יפה גם לעניינו). אשר על כן, בית המשפט יקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים שבهم הורשע הנאשם.

וודges, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (ויזירת עונשו של הנאשם בגדרו המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שהוא עבירה זה או אחר "יבלע" מכלול האירועים, כך שהנאשם לא יונש בינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראייה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי bear שבע) 13-08-08-39844 **מדינת ישראל נ' פאייז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

10. לאור האמור, ובהתאם למתחוה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), אקבע תחילת את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזר את העונש המתאים לנאשם, תוך בינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסתות לקוala מהמתחם שייקבע. עוד ובד בבד, יהיה על בית המשפט להכריע אם ניתן בדיון להורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם.

ג.

קביעת מתחם העונש הולם

11. ראשית חוכמה יצוין, כי ההגנה לא חלקה על מתחמי העונשה שהוצעו על ידי המאשימה, ומיקדה טיעונה בנסיבות לסתות הימנו לקולא (ובשאלת הארכת המאסרים המותנים)._CIDOU, על דרך הכלל בית המשפט לא יחרוג מהסתמות הצדדים ולא יתרעב בשאלות שאינן בחלוקת. לצד האמור, מצאתי כי המתחם הנטעןינו הינו מחמיר מדי, בוודאי ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון שלו, ועל כן אין לאמצו. CIDOU, קביעת מתחם העונש הולם הינה קביעה נורמטיבית שהומרה לבית המשפט (ראו והשו לדבריו של כב' השופט י' עדן (דעת רוב) בעפ"ג (מחוזי בא רבע) 15-05-4687 וליד גמאען נ' מדינת ישראל, (09.09.2015)), ובמקרה הנדון, על אף הסכמת הצדדים ומשמעותם שבסופו של יום יש בך כדי להקל עם הנאשם, מצאתי לקבוע מתחם עונישה מקל יותר, והכל כפי שיפורט להלן.

12. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש הולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרי המנחה בעונשה), תוך התחשבות בנسبות הקשורות ביצוע העבירות, בעריכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועם, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות העונשה הנוגגת.

13. **הערך החברתי המונג** שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה, הינו שמירה על שלמות גופם, שלוםם וביטחונם של בני זוג, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (דבריה של כב' השופט א' פרוקצ'יה בעפ"ד 6758 נלווי נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בעפ"ד 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)). כאן גם עיר, כי הגם שאין חולק על כך ששבשת ביצוע העבירות היו הנאים והמתלוננת בני זוג, והדברים אף מזכירים בחלק הכללי של כתוב האישום המתוקן, הרוי שמסיבה שלא הוברכה לבית המשפט, המasmaה בחרה שלא לייחס לנאים עבירה של התקיפה סתם של בת זוג, כי אם עבירה של התקיפה סתם בלבד. ודוק, ברி כי בית המשפט יזכור את עונשו של הנאשם בהתאם לעונשים הקבועים לצד העבירות שבהן הוא מואשם בסעיפי החיקוק. ועודין, אין להתעלם מהנסיבות הנלוות לעבירות, כפי שאלה מפורטו בעבודות כתוב האישום המתוקן ושבהן הודה הנאשם.

באשר לעבירות ההזק לרכוש בצד, הערך המונג הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מגנה מפני פגעה והשחתה של קניינו, וזאת גם אם מדובר בקניין המצוין בבעלויות משותפת.

בעצם ביצוע עבירות האויומים, פגע הנאשם בעריכים שנועדו להגן על שלות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האויום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי כנגד להסכמה החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בעפ"ד 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברעפ"ד 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

בהזיהקו סcin שלא למטרה כשרה, פגע הנאשם בתוחות הביטחון כל פרט הציבור ועל זכותו להיות מוגן מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חמ או קר. חומרתה של עבירה זו טמונה דווקא בהיתכנותו של אירוע אלים מסוים, אף מבלי שנעשה בה שימוש בפועל, ומכאן שקיים הצורך למנוע את החזקתה, שכן הדבר עלול להוביל לאסון במקומות של מחלוקת, קטנות כבדות, עת המרחק בין סcin המצוייה בראשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדעון לב, קוצר ביזטר (ראו והשו, למשל, עפ"ד 8314/03 רג'את נ' מדינת ישראל, (07.06.2005); עפ"ד 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010); ורעפ"ד 2047/07 חנוך נ' מדינת ישראל, (14.05.2007)).

לבסוף, בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, הרי שבעצם ביצועה פגע הנאשם בעריכים שעוניים הגנה על סדרי משטר

וחברה תקינים, על עקרון שלטון החוק ועל תפקודם התקין של העוסקים במלאת אכיפת החוק, לבל תופרעו מלאכם ולבל "פגיעה תפקודם (ראו והשו: ת"פ (מחוזי חיפה) 20677-01-12 מדינת ישראל נ' מיקי מיכאל מישר, (04.03.2015)).

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע הפעולות השונות, כפי שיפורט להלן, וביחד לנוכח אופייה של האלים אשר הופעלה מצדיו של הנאשם וטיבם של מעשה הפרעה לשוטר והאימאים שהושמעו מפיו, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים** מציה ברף הבינו.

15. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, שקלתי את אופייה של האלים אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוונת. כיוון העבירה של תקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עבר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר צצורך בעט ברגלה של המתלוונת, מצוי ברף שאיננו גבוה. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, וזאת כאשר מעשהו של הנאשם התאפיין בהימלטות מהמקום, ומבלתי שנלו לכך שימוש באלים או עבירות נוספות. לצד אלה, שקלתי את אופיים של דברי האIOS שהש מייעו הנאשם בהזדמנויות השונות, ובולטת בחומרתה העובדה שבאותה מהפעמים שבנה הנאשם איים על המתלוונת, הוא גם נשא עימו סכין. את זאת בית המשפט רואה לחומרה עיקר בשים לב **לפוטנציאל הנזק** אשר היה טמון בדברים וכאשר לשאלת אם המתלוונת ידעה באותה עת אודות הסcin אם לאו קיימת נפקות שאינה ממשוערת.

עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את הנזק שגרם הנאשם למפעיה שבה עבדה המתלוונת, אשר נAMD בסכום שאיננו של מה בכרך - עד אלפיים ל.נ. כמו כן, אממן למי מהמתלוונטים לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להטעם מהnezק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשהו של הנאשם עת בעט ברגלה של המתלוונת, מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולם.

בנוספ, בית המשפט שוקל לקו לא את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלתי שנלווה להם תכנון מוקדם ממשוערי. אם כי, אין ליתן לניסבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלים כנגדبني זוג בעידנא דרישתא ומבלתי שהערביין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מחייב מחרומרתן. מה גם, שם"מ בט עלי" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפיטית, רווית קנאה ורכושנית מצדיו של הנאשם כלפי המתלוונת, אשר גם ביצע את הפעולות מבלתי שקדמו לכך כל קנטור או התగורות מצדיה של האחורה.

16. אשר **למדיניות הענישה הנוגעת**, יאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבעני, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הרואה בתיק הנדון על דרך ההרิกש בלבד.

וכך, מקום בו מדובר בנאים אשר הורשעו בעבירות אiemים, נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מסר מותנה, גם במקרים שבהם מושא האים היו בני משפחה, וראו בעניין זה: בע"פ 3364/14 **באסט מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (14.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לצוין) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנן**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לצוין) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסקוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום ראשון לצוין) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי, ישראלי נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרךاوي**, (22.06.2016); ות"פ (שלום קריות) 03.07.2016).

רملה) **23607-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016). והדברים נכונים גם מקום בו מדובר בנאים שלצד עבירת האיומים הורשו גם בעבירה של היקף לרשותו, וראו בעניין זה: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 **יעקב בכר נ' מדינת ישראל**, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 **מדינת ישראל נ' טער מוש**, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסוף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רملה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014).

כאשר מדובר בעבירה של תקיפה סתם של בית זוג (כאשר יש לזכור כי במקורה הנדוון, בסעיף החקוק לא יוחסה לנאים הנסיבה המחייבת של ביצוע העבירה נגד בת זוג), נקבעו בעניינים של נאים שהורשו בעבירה זו מתחמי ענישה שהרף התיכון שלהם הועמד על מסר מותנה או לכל היתר על מסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות. וראו בעניין זה: רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.01.2016); ע"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל נ' חיים ברוך**, (02.12.2015); ת"פ (שלום רملה) 25374-04-13 **מדינת ישראל נ' מאור וROLKER**, (27.10.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.07.2014).

באשר לעבירה של הפרעה לשוטר, סקירת הפסיקה מלמדת כי על דרך הכלל, נקבעים בעניינים של נאים שהורשו בעבירות נגד שוטרים שאין כוללות אלימות פיזית - מתחמי עונש שתჩתיותם במסר מותנה ווסף במסר לתקופה הנעה סיבובונה אחת (ראו למשל: ת"פ (שלום ראשון לציון) 16-03-16 **מדינת ישראל נ' בן שקד**, (15.02.2017); ת"פ (שלום עכו) 1202-03-12 **מדינת ישראל נ' מופק שאהין**, (28.05.2013); ת"פ (שלום חדרה) 13554-12-11 **מדינת ישראל נ' עלי אגבאריה**, (21.11.2013); ות"פ (שלום באר שבע) 20667-02-15 **מדינת ישראל נ' מחמד אלטורה**, (10.01.2016)). לצד אלה, מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם מצויו בתם המשפט לקבוע מתחמי עונש שתჩתיותם מסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: רע"פ 8062/13 **אלכס ברזק נ' מדינת ישראל**, (10.04.2014); ות"פ (שלום כפר סבא) 8897-09-10 **מדינת ישראל נ' גבריאל גולן**, (27.06.2016)).

בנסיבות אחרות זו יזכיר, שהנאים שבפניו הורשו באישום השני לציד העבירה לשוטר, גם בעבירות של החזקת סיכון או יומיים. כן יאמר, כי בסקירת הפסיקה שלועל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, כאשר ברי כי העונשים שהושתו בגדלים או מחוץ להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאיםணאים, כמו קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות וה캐ה על חטא; השתתפות בהליכים טיפולים; ועוד.

17. כאן גם ייאמר כי נתתי דעתך לפסיקה שאליה הפניה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטומה), אולם כאמור שהעיוון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפניי (כאן גם יוער, כי על פסק הדין בת"פ 43895-02-15, שאליו הפניה המאשימה, הוגש ערעור. אמנם ערעור זה נדחה, אך טוב תעשה המאשימה אם תפנה את בית המשפט לפסיקה של ערכאת הערעור, ככל שהוא קיימת, ולא לו של הערכאה הדינונית).

על כל פנים, וזאת חשוב להציג, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיוידואלית, ואין לגזר את דיןם של הנאים על סמך הנסיבות של העבירות שבנון הם הורשו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגוף של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים (ראו והשו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (1989)). עוד יש לזכור, כי השיקול שענינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם שיקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ'**).

מדינת ישראל, (25.06.2013).

18. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתי דעתו למכול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, דומני כי מתחם עונש הולם שתחתיו 18 חודשים מסר הינו מחמיר מדי וחוטא לעקרון ההלימה. אשר על כן, ובשים לב לכל האמור לעיל, הריני קובעת כי בגין מכול מעשו של הנאשם - **ינווע מתחם העונש בין 10 ל- 24 חודשים מסר.**

D. גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת

הארכת המאסרים המותנים

19. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים שהושתו עליו בבית דין צבאי. בשים לב לסעיפים 54 ו- 56 לחוק העונשין, ומתבע הדברים, יוצא כי שאלת גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם או מחוצה לו כרוכה בשאלת הארכת המאסרים המותנים. שכן, אם בית המשפט ימצא כי אין דרך להוראות על הארכת התנאים, כי אז אף בהתקיים שיקולי שיקום ממשמעותיים, עדין בית המשפט אמן יהיה רשאי לחזור לקולא מתחם העונש ההולם, אולם לא ניתן יהיה להסתפק בהשתת עונש שאינו כולל רכיב של מאסר בפועל. במקרה الآخر, אם בית המשפט ימצא כי יש להוראות על הארכת המאסרים המותנים, כי אז לא ניתן יהיה להשית על הנאשם עונש הכלול רכיב של מאסר, וממילא גם לא עונש בגדרי מתחם העונישה שנקבע.

במקרה הנדון, אקדמי ואומר כי מצאתו כי אחד מהמאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם חב הפעלה ולא ניתן לההוראות על הארכתו (ומכאן גם שלא ניתן להאריך את המאסר המותנה הנוסף). לעניין זה עודADRASH בהמשך, וכעת בית המשפט יבחן את הדברים לפי סדרם, ראשון ראשון ואחרון אחרון: תחילת אקבע את העונש המתאים לנאשם; לאחר מכן,ADRASH לשאלת הארכתם או הפעלתם של המאסרים המותנים; ולאחר מכן, ככל שיופיעו המאסרים המותנים (והרי שכבר ציינתי שנמצא כי אין מנוס לכך), אקבע את מידת החפיפה או ההצברות שבין המאסרים המותנים בינם לבין עצם ובינם לבין העונש שייגזר על הנאשם בתיק זה.

20. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40(ג)(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקל בעניין זה את הנسبות שאינן הקשורות ביצוע העבירה, כפי שאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

21. בעניין זה, נתתי דעתה לעובדה כי אין זו הסתברותה הראשונה של הנאשם עם החוק, שכן כאמור, לחובתו הרשעה קודמת בבית דין צבאי בגין ביצוע עבירות, בין היתר, של אלימות נגד שוטרים ועובד ציבור אוים, ושבגינה הוא אף ריצה עונש מאסר. מה גם שבמקרה הנדון, חרף קביעתי לפיה מכלול מעשו של הנאשם מהווה איורע אחד, הרי שעדין, את העבירות הוא ביצע בכמה הזרמוויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי הוא מעך אך באופן חד פעמי. לצד אלה, והגם שהכלא כאמור אינו זר לו, נתתי דעתה לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת גם בשים לב לגילו הצעיר.

עוד ולבסוף, נתתי דעתה לעובדה כי מאז ביצוע העבירות חלפה למעלה משנה, ולכך שהנאשם קיבל אחריות על מעשו והודה במיחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך - יתר את הצורך בהעדתן של המתלוונות בתיק. בנוסף, בית המשפט שוקל את העובדה שבפניו נאשם צער בගילו, אשר נמנה עם קבוצת ה"בגירים-צעירים". אם כי, אכן מיד כי "בגיר צער" איננו "מוניון קסם" ואין בו כדי להביא להקללה אוטומטית בעונשו של הנאשם, אפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל, (29.11.2015), שם ביקש כי השופט ס' ג'יבראן להבהיר ולהגדד את דבריו בע"פ 12/7781 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגיןם צעירים, אלא י Zack תוכן המבוסס על המאפיינים המייחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, תוך הכללים הקבועים בסימן א' לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לנילו של הנאשם, להתחזותו, לבשלותו ולפוטנציאלי השיקומי שלו בעת גזרת עונשו".

בנוסף, אף לא הтельמות מינסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקורי שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש וכן נתתי דעתך לעובדה שהלה היה עצור במשך תקופה שאינה קצרה מ踔ורי סורג ובריח ובמשך תקופה ארוכה נוספת הייתה נתון תחת תנאים מגבלים. ברוי כי הлик המעצר אינו עונש או "מقدמה על חשבון העונש", אולם כפי שירות המבחן, כך גם לדעתך היה במעצרו זה כדי להרטיעו מביצוע עבירות נוספות, ואף ניתן לשקל את הדברים בגדר סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

לבסוף, בית המשפט מצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוונת - כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן - אשר ניתקה את יחסיה הזוגיים עם הנאשם, ומסרה כי אינה חששת מפניו ואף דואגת לעתידו. ברוי כי האינטראס של המתלוונת איננו האינטראס היחיד שצורך לעמוד נגד עינוי של בית המשפט. ועודין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא-היא הקורבן העיקרי של העבירות (והשו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).

22. בכלל אלה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזר את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי מעלה. אולם, בשים לב כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסתות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח הлик השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתתקם". ובמה בדברים אמרו?

כפי המפורט בתסקורי שירות המבחן אשר הוגשנו, הנאשם שולב במסגרת צו פיקוח מעצר בקבוצה טיפולית המיועדת לעצורי בית". במסגרת זו, במהלך חודשים, הנאשם הגיע באופן סדיר למפגשים, וגורמי הטיפול התרשמו כי הוא היה חשוב לתכניהם. גם בהמשך, ולنוכח הנכונות שהביע, הנאשם השתלב במסגרת שירות המבחן בקבוצה טיפולית הנוננתה מענה לדפוסי עבריות ובסוגיות של תקשורת ומערכות יחסים. עוד ובនוסף לאלה, שירות המבחן התרשם כי היה בהליכים המשפטיים כדי להרטיע את הנאשם, וכי לאחרון יש יכולת להבין שיש בו עדות ודפוסים מכשילים בקשרים זוגיים, ומוטיבציה לשקם את חייו במישור האישי והתעסוקתי.

ודוק, אכן לא הтельמות מהערכתו של שירות המבחן, לפיו הנאשם עודנו נשקיף סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק, הן באופן כללי והן כלפי המתלוונת בפרט. אכן גם יוער, כי הנאשם אמן סימן את הקשר שלו עם המתלוונת, אולם יש להעמיד לנגד עינינו גם את בת זוגתו הפוטנציאלית הבהאה. ועודין, גם שירות המבחן עצמו העריך כי ככל שהנפטר ימשיך עמוק בהליך הטיפול, הרי שכך מסוכנותו תלך ותפתח. אכן, במסגרת העונש שioxide עליון, הנאשם ימשיך את הקשר שלו עם שירות המבחן ובכלל זה גם את הлик הטיפול; וככל שלא יעשה כן, כי אז מילא יתכן שעינינו יוחזר לבית המשפט במסגרת בקשה להפקעת צו מבחן, שاز ברוי כי שיקולי השיקום יאבדו ממשקלם.

כאן גם יצוין, כי הנאשם מסר בדיקות שני שנמצאו נקיות משרידי סם. אמן בית המשפט מחזק את ידו של הנאשם - אשר בחווות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה עבנינו, נכתב כי הלה טען שהשתמש באופן ספורדי בחישוף - בכך זה, אולם מילא במקרה הנדון לא נתען כי העבירות בוצעו על רקע של שימוש בסמים.

23. הנה כי כן, והגמ אם הлик השיקום של הנאשם טרם הושלם, עדין סבורתני כי בשים לב למוטיבציה שהוא מביע ולכך שהוא כבר החל את השתפותו בהליכים טיפולים-שיקומיים, הרי שניתן לומר כבר עתה כי קיימים סיכוי ממש לכך

שהלה ישתקם באופן מלא בעתיד, ומכאן שגמ מצאתי להשית עליו עונש הסוטה לקולא ממתחם הענישה שקבעתי לעיל. וווער, כי מסקנותי האחרונה אף מתעכמת בשים לב לקבלת האחריות המלאה מצדו ולהבעת החרטה הכנען, תוך שnicר כי הלה הפנים את חומרת מעשיו וմבקש להוכיח על חטא; לנוכח המלצה והתרשומות החביבות של שירות המבחן; וביחוד לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, שהרי מן המפורסמות כי ככל שגילו של הנאשם צער יותר, כך גוברים הסיכויים לשיקומו.

24. לצד האמור וכפי שכבר צוין לעיל, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל ניכר לשיקול השיקום ואף יהיה בו כדי להבהיר לסתיה מסוימת ממתחם העונש הולם. אולם, באיזו הראוי בין מכלול האינטנסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולעווצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שהסתיה לקולא ממתחם תהיה מותנה בלבד. והרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנתג הנתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסתיה ממתחם העונש הולם וממלא לא להימנעות השתת רכיב של אסור בפועל (ראו והשו [רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, \(24.05.2016\); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקייר נ' מדינת ישראל, \(16.09.2015\)](#)).

25. אשר למאסרים המותניים, כאמור, נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותניים אשר הושטו עליו בבית הדין הצבאי: האחד, בן 180 יום למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנתג לא יעבור עבירה שיש בה יסוד של אלימות; השני, בן 90 يوم למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנתג לא יעבור עבירה שיש בה יסוד של איומים.

כפי שמורה אותנו סעיף 57 לחוק העונשין:

"לענין סעיפים עד 56 דיןו של עונש אסור על תנאי שהטיל בית דין צבאי כמשמעותו בחוק השיפוט הצבאי, תשט"ז-1955, דין עונש אסור על תנאי שהטיל בית משפט, זולת אם סבר בית המשפט שהרשיע בשל העבירה הנוספת, שהעבירה שעליה הטיל בית הדין הצבאי את עונש המאסר על תנאי היהת עבירה צבאית כמשמעותה באותו חוק."

ובענינו, כפי שעולה מгазר הדין של בית הדין הצבאי(ת/3), המאסרים המותניים הושטו על הנאשם בגין הרשעתו, בגין היתר, בעבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפה עובד ציבור, לפי סעיפים 382(א) ו- 378 לחוק העונשין; ותקיפה שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין. הרי כי עבירות אלה אין "צבאיות מובהקת", ואף אין "צבאיות" כלל, כי אם אזרחות לכל דבר ועניין, ומכאן שלמעשה האמור בסעיף 57 לחוק העונשין, המאסרים המותניים הנדונים דיןם כעוני מאסר מותנה שמתייל בבית המשפט.

icut, הנאשם עבר בתחום תקופת התנאי והורשע, בין היתר, בשלוש עבירות של איומים ובעבירה אחת של תקיפה סתם. לפיכך - ובհיעדר מחלוקת על כך שלא מתקיימים תנאים של סעיף 85 לחוק העונשין - יצא כי המאסר מותנה בן 90 הימים הינו חב הפעלה; וכנגזרת מכך, גם לא ניתן להורות על הארכתו של המאסר המותנה בן 180 הימים, שלבסוף הינו בר הפעלה בלבד (שהרי לא ניתן להורות על הארכת מאסר מותנה לצד השתת רכיב של אסור).

ודוק, לא ניתן לקבל את טענותו של הסגנו הנוגעת לכך שני המאסרים המותניים הושטו על הנאשם בגין מסכת עברייןית אחת, ומכאן שאיןם חב הפעלה. "אם כי בית המשפט לא ירד לסוף דעתו של הסגנו בנקודה זו, וממילא אמר כי עסקין בשני מאסרים מותניים שונים זה מזה, כאשר האחד חל על עבירות תקיפה והשני על עבירות של איומים, והרי שברגע שהנתג בחר לעבור על כל אחת מעבירות התנאי, כי אז אין לו להלן אלא על עצמו, ויפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתואר אז) א' רובינשטיין בראע"פ 4935/12 מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל, (13.01.2013):

"בכל הנוגע לפיצול המאסר מותנה על בסיס תנאים שונים, מן הנימוקים בעניין ריזוי עולה, כי באופן זה יכול

בית המשפט אשר מטיל אותו להבטיח במידה מסוימת, כי החלק מתוכו שיפורע, יהא מידתי ביחס לחומרת העבירה הנוספת אשר מפעילה אותו... ככל שהעבריין יבצע בתקופת התנאי רק עבירה מן הסוג החמור פחות, אך יש בפייטול התנאים כדי להקל עליו, שכן לא יהא מחויב בנשיאות מלאה של תקופת המאסר המותנה שהוטלה עליו. **אולם לגבי עבריין, כמו בעניינו, אשר מבצע לסייען את כל עבירות התנאי, הפעלת כל חלקיו של המאסר המותנה כתוצאה מכך אינה בלתי-מידתית, וכן איןנה פוגעת בתכילת פיצול התנאים** [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ].

כך גם, אף לא נהירה טענת ההגנה הנוגעת לכך שיש לראות במקלול מעשי של הנאשם כאירוע מתמשך אחד, ועל כן, ככל לפיה הטענה, המאסרים המותנים אינם חבי הפעלה. בעניין זה ייאמר, כי אכן כפי טענת הסגנור, בית המשפט קבע כי יש לראות בכל האישומים כ"איורע" אחד. אולם, אין בכך כדי להעלות או להוריד בשאלת הפעלת המאסרים המותנים, שהרי כידוע גדרו של "איורע" נקבעים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, כאשר ברוי כי "איורע" אחד יכול להיות מורכב גם מכמה מעשים, שככל אחד מהם יכול להקים עבירה בפני עצמה. גם במקרה הנדון, הנאשם אiem שלוש פעמים, בשתי הזרדמנויות שונות ועל שתי מטלונות שונות, ובהתאם לכך, **הודה והורשע בשלוש עבירות של איום**. אשר על כן, מקום בו הנאשם הורשע בשלוש עבירות של אומים, שבודאי מהווים מעשים נפרדים (כך שאין תחוללה לכלל הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) - הרי שלኖכה לשונו הבהירה של סעיף 56(ב) בחוק העונשין - אין מנוס מלקבוע כי התנאי בין 90 הימים, הינו חב הפעלה (ומכאן גם שלא ניתן לקבל את המלצה שירות המבחן להאריך את המאסרים המותנים).

26. לצד האמור, מצאתי כי בשם לב לשיקולי השיקום שפורטו בהרחבה קודם לכן ועל מנת שלא לגಡוע את הלין השיקום של הנאשם, לנוכח גילו הצעיר ולאור יתר מאפייניו החובבים אשר פורטו קודם לכן - ניתן במקרה הנדון לסתות מהכלל ולהורות כי המאסרים המותנים אשר יופלו יוציאו בחופף זה לזה ובחופף לעונש שיוות בתיק זה.

אם כי, בשים לב להקלה בעונשו של הנאשם, הן בדמות הסטייה לפחות מתחם העונש ההולם והן בדמות חפיפת המאסרים המותנים, ובשעה שמלילא ניכוי ימי מעצר מעצר מאשר לריצוי בעבודות שירות איננו צעד טריוויאלי (ראו רע"פ 14/2014 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.12.2014); וע"פ (מחוזי מרכז) 20799-04-17 מרותה פירר נ' מדינת ישראל, (27.06.2017)) - הרי שאנכה בצורה חלקית בלבד את ימי מעצרו של הנאשם מעונש המאסר שייגזר עליו).

27. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם **את העונשים הבאים:**

א. 4. חודשים מאסר, שירצזו בעבודות שירות.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בין 180 הימים אשר הושת על הנאשם בבית הדין הצבאי ביום 05.03.2014 במסגרת תיק: דרום (מחוזי) 397/13.

ג. מורה על הפעלת המאסר המותנה בין 90 הימים אשר הושת על הנאשם בבית הדין הצבאי ביום 05.03.2014 במסגרת תיק: דרום (מחוזי) 397/13.

הריני מורה כי שני המאסרים המותנים שהופעלו לעיל יוציאו בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר אשר הושת על הנאשם בסעיף א' שלעיל. **בסק הכלל, על הנאשם לרצות 180 ימים מאסר, וזאת בגין חודשים ימי מעצר.**

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19.11.2017, הנאשם יוכל בRICTו עבודות השירות ביום 21.01.2018 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה בכפר הנופש באשקלון, רח' בן עמר 1,

אשקלון - והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאם להטייב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 00:08, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילת אחרת.

מוסבר לנאם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ד. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאם עבירות אלימות מסווג פשע.

ה. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאם עבירות אלימות מסווג עוון, או על אחת מהעבירות הבאות: איומים, היזק לרכוש בمزיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, או החזקת סכין שלא למטרת כשרה.

. צ. צו מב奸 של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הסברת לנאם חשיבות העמידה בתנאי צו המבחן, וההשלכות שעולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ז. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/5.

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטני נזוק.

ח. פיצוי בסך 250 ₪ לגב' לי' ח, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטני נזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, יזקף תחילת על חשבון הפיצוי

ט. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הकנס ישולם תוך 90 ימים.

י. הנאם יחתום על התcheinות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות הבאות: עבירות אלימות, איומים, היזק לרכוש בمزיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או החזקת סכין שלא למטרת כשרה - וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום.

לא תיחתום ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

הכספיים שהופקדו בקופת ביום"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה יושבו למפקידה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודיע היום, ב' טבת תשע"ח, 20 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב עונש עבודות שירות בגין הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפניו עובדה מוגמרת, הנהני מורה על עיכוב ביצוע עונש עבודות השירות למשך 45 יום.

המאשימה מתבקשת להודיע לב"כ הנאשם ולביהמ"ש, תוך 14 ימים, האם אכן בכוונתה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות.

ניתנה והודיע היום ב' טבת תשע"ח, 20/12/2017 במעמד הצדדים.

**נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיאת**